سبحان اللہ ما اجملک ما احسنک ما اکملک

کتھے مہر علی کتھے تیری ثناء گستاخ اکھیں کتھے جا اڑیاں

مجموعہ سی حرفی

جلوے مہر علی

گولڑہ شریف

مصنف

ملک محمد اشرف کلر مالے گجراں تحصیل گوجر خان ضلع راولپنڈی

حاجی لال حسین جال مقیم تمبر تیاں تحصیل و ضلع راولپنڈی

ملک محمد دین دیوان پور ڈاکخانہ ڈڈیالہ جالپ ضلع جہلم

ملنے کا پتہ: جہانگیر بک ڈپو نولکھا بازار لاہور

قیمت ۱.۲۵ (نامی پریس لاہور)

هٰذا مِن فضلِ ربّی

اَلَآ اِنَّ اَولِیَاءَ اللّٰہِ لَا خَوفٌ عَلَیھِم لَاھُم یَحزَنُون

تمنّا دردِ دل ہو تو کر خدمت فقیروں کی
نہیں مِلتا یہ گوہر بادشاہوں کے خزینوں میں

مالی باغ دی راکھی بہندا پھل پکّے ہوون یا کچّے
مرشد مریداں دے سر اُتّے رہندا جھوٹے ہوون یا سچّے

مر دے ماں مرض نہ چھوڑے اوگن بخشیں گن کر دے
کامِل پیر محمد بخشا لال بناون پتھر دے

جائے گی دل سے نہ یادِ گولڑا شریف
کہ ہے بہشتِ مجاوِ گولڑا شریف

فقیر احقر العباد ملک محمد اشرف کلمریالہ گجراں ڈاکخانہ سید کسراں
ضلع راولپنڈی

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

سی حرفی اوّل

(الف) اُٹھ قلمیں چھوڑ سُستیاں نوں چال دس کوئی کاغذ میدان اندر
بڑیاں مُدتاں ترسدیاں گذر گیاں بیٹھی رہیں توں اپنے مکان اندر
آہن وچہ میدان دس ہنر کوئی تیر کھچ کے مار نشان اندر
اللہ نبیؐ دے نام نوں سوہنا اشرفؔ ہو جا مست دیوانہ جہان اندر

(ب) بہت بلند ہے دربار عالی اندر گولڑے شریف وچہ آن تکیا
لوکی جوق در جوق دن رات چلدے سب نوں دیوانہ فیض جوان تکیا
مہر علیؒ شاہ اولیاء پاک ہستی اندر چشتیاں دے سلطان تکیا
اشرفؔ شمع محمدی دین اندر اساں اپنے وچہ دھیان تکیا

(ت) تُرت پہنچاوندے فیض اُنہوں جیہڑا وچہ دربار دے آوندا اے
پیر مہر علیؒ دی مہر ہر تے ہر کوئی نیت تے فیض اٹھاوندا اے
اساں ویکھیا آندیاں جاندیاں نوں خالی کسے نوں نئیں پرتاوندا اے
اشرفؔ سچی دربار تھیں فیض لے کے ہر اک غنی تونگر کہلاوندا اے

(ث) ثابتی ہے کامل پیر چشتی کشتی بھر گناہاں تھیں چھڑان والا
ساڈے عرض سوال دسنے سُنن کارن حکمران وچ شرع کہلان والا
مہر ہر شے وچ پیر دسیاں رکھدا ہر اک دُکھ تھیں ہر نوں بچان والا
اشرف طالب ہن دیر لگاناہیں اندر گولڑے پیر سردار رہندا

(ج) جگ جہان وچ پیر ہادی سوہنے گولڑے شریف وچ سرکار رہندا
طارق صوم صلوٰۃ نہ کدی ہوندے نالے کلمیاں دے گھونکار رہندا
ہر اک قلب آئینہ بنا دیندا شفا پاوندا اوتھوں ہر بیمار رہندا
اشرف طالب ہن دیر لگاناہیں اندر گولڑے پیر سردار رہندا

(ح) حکم لے کے غوث پاک کولوں شہر گولڑا کرن آباد آیا
لا علاج مریضاں پرانیاں نوں شفاء دین تے کرن امداد آیا
محتاجاں ضعیفاں سوالیاں دی سنن آپ فریاد آیا!
اشرف مہر علیؒ شاہ سردار سیّد پٹن کفر دی بیخ بنیاد آیا

(خ) خلق جہان دی جاندی اے وڈا سخی بلند دربار تیرا
آلجہ اپنی لین بولہت لوکی کھلا ہویا دربار سرکار تیرا!
ہند سندھ تے عرب عراق توڑی ہر اک جگہ وچ چمک چمکار تیرا
اشرف تیرا گدا اگر سلطان ہوندا جاری فیض دا بحر سردار تیرا

(د) دنیا تمام میں بھالیا آں واہ سخی دربار ہے گولڑے دا
پیر روشن ضمیر ہے مہر علیؒ شان والا سردار ہے گولڑے دا
چار کوٹ دے وچ دھم پئی وڈا پیر سرکار ہے گولڑے دا
اشرفؔ کیوں نہ اسنوں بدبخت آکھاں جو بندہ انکار ہے گولڑے دا

(ذ) ذات صفات بلند اشرفؔ اُچی ذات والا سوہنا پیر آیا!
بحر عاصیاں تھیں سانوں نکال کے نے روشن قلب نوں روشن ضمیر آیا
قتل نفس مردار نوں کرن کارن لے کے نفی اثبات شمشیر آیا
شرع نبیؐ دا بن کے ستون اشرفؔ اُتے زمین دے بدرِ منیر آیا

(ر) راہ توحید دا دسنے نوں پیر مہر علیؒ شاہ سرکار آیا
معرفت دا گرم بازار کیتا شرع نبیؐ دی رکھ دستار آیا
طریقت حقیقت سکھایا جہاں تائیں جامہ فقر دا پہن سردار آیا
اشرفؔ جیہاں ناکاریاں عاصیاں نوں کر کرم تے دیون دیدار آیا

(ز) زانیاں فاسقاں ظالماں نوں پکڑ کن تھیں رستہ دکھلاون والے
پیر مہر علیؒ شاہ سرکار عالی الف ثانی حضور کہلان والے
غیر مذہب اسلام تے کرن حملے اُٹھے جان دی بازی لگان والے
حضرت گولڑے شریف دے پیر اشرفؔ جانوراں تھیں انسان بنان والے

(س) سالک بھی ویکھ حیران ہوئے منزل اتنی بلند سرکار دی اے
مسائل آوندے تے بھر پور ہوندے ایہہ فضیلت اس کی سرکار دی اے
بیٹھا گنج توحید خزانیاں تے ایہو کل رحمت اس حیدر کرار دی اے
اشرف کی کی تعریف سناوسیں نوں نگاہ انہاں دی شفا بیمار دی اے

(ش) شاہ مہر علیؒ دچہ گولڑے دے تخت شرع دے اُتے سلطان بیٹھا
چشم کوریاں تے گوش بہریاں نوں دین حق دا راہ دکھلان بیٹھا
یاد حق دی لبتی لبان خاطر ظلمت دوئی دے پردے اٹھان بیٹھا
روشن قلب کر دیوندا قسم رب دی اشرف مہر علی شاہ ایسا جوان بیٹھا

(ص) صادق بے صالحین سارے پیر گولڑے نوں مرحبا آکھن
دین حق دا خاص ستون بن کے دسیا مہر علیؒ پیشوا آکھن
روئے زمیں تے آپ دا نور چمکے وڈے وڈے تینوں راہنما آکھن
ملک اشرف دیوانگ ہزاراں شاعر شعر لکھ کے نال ادا آکھن

(ض) ضامن دن حشر دے نماماں دے کدی دوزخاں وچہ نہ جان دیسن
نیت دل دے جیہڑا غلام بنیا رنج غم دا اُسنوں اٹھان دیسن
اُسنوں سدا خوشحال عیش دیندے ہرگز کدی غریبی نہ آن دیسن
اشرف جنے پیچ نال پیر منیا اسنوں جنت دے اندر مکان دیسن

(ط) طمع نمیلیاں جگ اُتوں دور کرن نوں پیر سرکار آئے
مہر علیؒ شاہ پیر وِچ گولڑے دے فقیر رہبر دے خاص دلدار آئے
ہر ہر جگہ وِچ چمک دکھا رہیا وانگ شمس دے دین چمکار آئے
اشرفؔ طالباں دے نگہبان بن کے اُتے جگ دے پیر سردار آئے

(ظ) ظُلمت دے پردے اٹھا کے تے پڑھیا نور کوہ طور والا
سدھا راہ گمراہ نوں لان خاطر ایسا اعظم اخلاق حضور والا
اکوار جس نے آکے دیدار کیتا اُس نے بھر لیا ظرف نور والا
اشرفؔ پیر تمام نوں جاندا ہے بھلویں کول والا بھاویں دور والا

(ع) عرض جناب دی وِچ خدمت سدا رہیا کردا تابعدار شاہ جی
ہر دربار تے ٹھوکراں کھا کے تے آکے پہنچیا تیرے دربار شاہ جی
سُنیا سخی دربار تے نام تیرا آکے پکڑیا تیرا سردار شاہ جی
اُسنوں خطرہ جہان وِچ نہیں اشرفؔ جبدے آپ ہوئے مددگار شاہ جی

(غ) غرق ہو جاون تمام دشمن جے کر نظر کرو حضور تابعدار اُتے
موئے ہوئے بھی فوراً ہو جاون زندہ گُنتب اذنی دی کرد گفتار اُتے
اک پلک دے اندر شفا ہو پاندا تیرا نام جد پڑھے بیمار اُتے
اشرفؔ ڈھونڈ تمام زمانہ رہیا ایسا پیر نہ کوئی سنسار اُتے

(ف) فند فریب نوں چھوڑ کے تے جیہڑا آن کے تیرے دربار ڈگیا
سدا خلد بریں وچہ موج مانے تیریاں وچہ قدماں جو اکوار ڈگیا
کسے غیر دے اگے نہ جھک سکدا باب آپ دے گنہہ گار ڈگیا
اشرف اسدا جہان وچہ بول بالا ہوے کے سیّد دا جو تابعدار ڈگیا

(ق) قلب آئینہ کر کے صاف اپنا رخ نور ہادی راہنما دا تک
جھاڑو نفی اثبات دا پکڑ کے تے کوڑا صاف کر دا پیشوا دا تک
کر دے دور کدورتاں بغض تائیں مہر علیؒ دلربا دا تک
اشرف چھوڑ جہان دے کم سارے چل دیدار چل کے اولیاء دا تک

(ک) کس طرح تیری تعریف لکھاں اتنی کول نہ میرے دانائی حضرت
جس طرف ول کراں نگاہ اپنی اُسے طرف تیری بادشاہی حضرت
مولا آپ خود کہے منظور فوراً جیہڑی تساں نے قلم چلائی حضرت
اشرف دے حال تے کرم کر کے کرو معاف اکوار خطائی حضرت

(ل) لیلتہ القدر دی لوڑ نائیں جے کر آپ دا ہووے دیدار حضرت
ساڈے عیب گناہاں دے محل بنگلے اک نگاہ نال کرن مسمار حضرت
وسے شہر توحید دا کفر بھاگے سکے باغ نوں کرو گلزار حضرت
اشرف سدا رہسی مدح خوان تیرا جدتک زندگی وچہ سنسار حضرت

(م) مہر علیؒ اُتے مہر علیؒ کیتی مہر علیؒ مہربان ہو کے
جامہ فقر دا نئے خاندان چشتی تاج شرح رکھ بٹھیا سلطان ہو کے
سخی آپ بھی تے آپ سرکار پچھن ہٹھیا تخت تے شاہ جہان ہو کے
اشرف کدی نے سخی نسل وچوں سن کیوں توں بیٹھیں رہیوں پریشان ہو کے

(ن) نہیں دیدار بن خواہش دل وچہ خفیہ دل دا راز اظہار کرساں
صرف بخش دیدار جناب اپنا رو رو کے گل گفتار کرساں
جے کرتساں دربار نفیں دور کیتا کتھے جا کے میں فریاد کرساں
اشرف مہر علیؒ آپ جے نہ مدد کیتی تر لے رات دن میں بیمار کرساں

(و) واحد جناب بن کون ساڈا اکرم مہر علیؒ شاہ سرکار کر دے
کیتی صدا حضور دربار اُتے آ میری ڈبی ہوئی بیڑی نوں پار کر دے
سخی تیری سخاوت دی دھوم سن کے جے ہیں آیا تے مینوں سرشار کر دے
پودے آس امید تے محمد اشرف اک وار پھر گل گلزار کر دے

(ہ) ہور کوئی میری جگہ ناہیں جے کرتساں دربار دل دور کار دتا
اسدن دا دک گیا دل میرا دسہ زری تے جد دا سرکار دتا
میرا اُجڑیا شہر آباد کردے تینوں رب سچے اختیار دتا
مہر علیؒ شاہ کرم دی نظر کردے محمد اشرف نوں فرقتاں مار دتا

(لا) لئی نہ خبر سرکار مڑ کے جان وچہ فراق دے جل گئی اے
پیر مہر علیؒ ناہیں مہر کیتی جند وچہ گناہاں دے بل گئی اے
دل نفس مردار دا قید ہویا زندگی وچہ زندان دے ڈھل گئی اے
میرے آقانوں آیا نہ ترس اشرف دنیا میرے حالات تے ہل گئی اے

(الف) اللہ دے آپ محبوب سوہنے بیڑی شوہ دریا تھیں تار کے دس
میرا نفس شیطان قدیم دشمن سیف نفی اثبات نال مار کے دس
گنہگار بدکار ذلیل بے حد میرے بگڑے نصیب سوار کے دس
اشرف سدا رہساں مدح خوان تیرا دیدار اپنا نام انور کے دس

(ی) یاد حضور دی وچہ دائم اساں اپنا وقت گذارنا ہے !!
سانوں کچھ طوفان دا خوف ناہیں حضرت مہر دے لطف نے تارنا ہے
روز محشر جناب دا پھڑاں دامن کدی غماں تھیں نہیں ہارنا ہے
اشرف ورد وظیفے تمام چھڈ کے پیر مہر علیؒ دا نام پکارنا ہے

(یے) یا مولا آخری وقت مینوں ٹوریں نال ایمان جہان وچوں !
مرشد دا دیکھاں دیدار ظاہر ادّے روح نکلے جد قلب زنداں وچوں
قبر وچہ جد منکر نکیر پہنچن کلمہ نبی دا نکلے زبان وچوں !!
اشرف جنت دل لیجاسی رسول احمد بری ہو دیں جے حشر میدان وچوں

(الف) اللہ دا ایہو حکم ہویا پیلو گولڑے شریف وچہ نور وسدا
پیر مہر علیؒ شاہ اُستے تھے ہدی آئے فیض انہاندا ہر دم بھرپور وسدا
جنہاں منہ مراداں منگیاں تے دِل انہاندے پیر ضرور وسدا
اشرف اس دربار تھیں خیر ملدا اجھا کوئیں نیڑے تے بھلوئیں دُور وسدا

(دیم) بڈھی وانگ اَٹی اعمال اپنے آیا گولڑے شریف وچہ مصر بازار ئیں بھی
نئیں کجھ طاقت ئیں سودا خریدسکاں کردار ہوواں گا سدا پکار ئیں بھی
پیر مہر علیؒ نوں دِلوں مینا ہویاں ساری عمر داہاں وفادار ئیں بھی
کر تبلیغی دورے ملکاں وچہ اشرف پیا جدھڑ ساں پھلاندے ہار ئیں بھی

(فے) فیض یاب فقیر تھیں اوہ ہوندا جو کوئی ہووے انسان اعتقاد والا!
سُندا کوک فریاد فریاد دیئے دی جا کے کردار فریاد فریاد والا
ہون دور پریشانیاں چین آوے بوٹا پٹ کے رکھدا فساد والا
ڈنکے شرع دے خوب اشرف وجدے نگاہ جس ول کرے بغداد والا

(م) مرشد مہر علیؒ پیر سوہنا عبدالقادر جیلانیؒ دے فیض وچوں
سبق پیراں دا رچیا دماغ میرے بھلدا نئیں میری اوہ یاد وچوں
سوہنے پیر تائیں جدوں یاد کریئے ہوندی جان آزاد فساد وچوں
ہر طرف نوں روشنی اشرف ہوئے نکلے سوہنا جدوں شہر بغداد وچوں

(ت) تک کے باغ توحید والا کوئلاں بلبلاں نے آن کے زور کیتا
کہندیاں پیر مہر علیؒ شاہ سائیں پرا تیرے جیہا نہ رب نے ہور کیتا
رب نے مہر تئیں تساں تے مہر کیتی اُچا بول آواز ایہہ مول کیتا
اشرف نے سنکے سوہنا نام روشن سارے پنکھیاں باغ وچ شور کیتا

الیکٹرک ویلڈنگ کے مختلف
الیکٹرک ویلڈنگ
طریقے آرک ویلڈنگ کاربن آرک ویلڈنگ۔ ان میں کام آنیوالے اوزار و مشین و مشین و بھٹیاں اور تصاویر کی تعداد بہت زیادہ دی گئی ہے۔

قیمت دو روپے پچاس پیسے

جہانگیر بک ڈپو نولکھا بازار لاہور

سی حرفی دوئم

(الف) اٹھدیاں بیٹھدیاں دنے راتیں وچ بغداد دے رہندا خیال میرا
جتھے دفتر ہے ساریاں اولیاں دا اُتھے پیر یار وی افسر کمال میرا
سُتے جگدیاں عرضیاں نت سوہنا سُنسی ایہہ وی اک سوال میرا
لال حسین فراق وچ روز تڑپے تیرے باجھ پچھے کون حال میرا

(ب) بولدے لوگ بغداد وچوں بدل رب دے حکموں تیار ہویا
بدلی مہر دی چڑھی تے مہر ہوئی مہربان ستار غفار ہویا
چلیا اُٹھ بغداد تھیں کس کمراں جلدی ہند پنجاب تھیں پار ہویا
لال حسین آ کے وسیا گولڑے وچ سلدا گولڑا باغ وبہار ہویا

(ت) نرت جہان نوں خبر ہوئی کہندے گولڑے وچ اک باغ لگا
سُکے طالباں دے ہوئے دل تازہ الفت شوق دا انہاں نوں داغ لگا
ہوئی روشنی کل پنجاب اندر جدوں مہر دا بلن چراغ لگا !!
لال حسین اس چمن دی دیکھ عظمت تے ابلیس دا پھرن دماغ لگا

(ث) ثابتی نال پھر آکمیو نے توہیں نبیؐ دے باغ وچہ پھل پیرا !
تیری روشنی روشن پنجاب کیتا روشن ہویا جہان ہے کل پیرا
تیرے عشق دے وچہ بازار وکیاں تیرا نام سوہنا ساڈا مل پیرا
لال حسین مسکین دی خبر لینی تساں باجھ جا سی ایہہ تاں رُل پیرا

(ج) جگ سارا لے کے جاوندا ای اساں عاجزاں نوں خیر پا سائیں
ہردم مہر ہے رب دی مہر آ تسے اوپر اساں دے مہر کمال سائیں
وانگ کتیاں دے دراں وچہ مستے ٹھوکر مار کے ڈے جگا سائیں
لال حسین محتاج ہاں ٹھوکراں دے دکھوں دلاں دے مطلب عطا سائیں

(ح) حکم حضور دا جدوں ہوسی وچہ گولڑے شریف سیس نوا دساں ہیں
باجھ سنگ اکلڑا جھلڑا ہیں کسنوں اپنے سنگ لیا دساں ہیں
پتنگ وانگ پتنگ ہو شمع باجھوں رقعہ صبر دا دلوں ہٹا دساں ہیں
مہر علیؒ شاہ سائیں مینوں خیر پائیں لال حسین کیونکر خالی جا دساں ہیں

(خ) خالی نہ مڑیا ہے مول کوئی اس گولڑے باغ بہار دچوں
لذت آئی نہ اُسنوں نعمتاں دی کھادی روٹی جس تیرے بھنڈار وچوں
گھر بھاری ہے فیض تے مہر والا مڑے خالی نہ سائل دربار وچوں
لال حسین مسکین نوں خیر پائیں اپنے خاص دربار سرکار وچوں

(د) دیکھیا صدق ویناں آکھیں گولڑے شہر دی طرفوں چمکار آیا !
پاٹنے سوہنے دے منہ تھیں نقاب التا شمعِ انور حجاب تھیں باہر آیا
نیئں تاں ہے ایہہ نورِ کوہ طور والا شاید موسیٰ نوں وین دیدار آیا
لال حسین ایہہ تاں شعلہ مہر دا سی تینوں غفلت تھیں کرن ہوشیار آیا

(ذ) ذکر اُس پیر دا کرن پنکھی گولڑے چمن اندر جا بجا بیٹھے
پڑھدے ذکر تسبیح اوہ پیر والی اللہ ھو دی کرن صدا بیٹھے
وانگ بلبلاں گولڑے وچ پھیرے خاطر پیر دی کھاون گدا بیٹھے
لال حسین نورانی اوہ چمن سارا مومن پڑھن سب بدی ثنا خوب بیٹھے

(ر) رب والا ڈاڈھا پیر میرا تے اولاد وہ رسولؐ کریم دی اے
بحرِ وحدت دا احمدیؐ لعل سوہنا اُسدے بوچہ پایہ دگھنڈی میم دی اے
روشن کرے اندھیریاں دلاں تائیں ایہہ تاں شمع اسلام عظیم دی اے
لال حسین جہے بندے عاصیاں نوں راہ صراطِ مستقیم دی اے

(ز) زور نہ چلدا ہے مول میرا عرضی لکھ کے گولڑے پا دیساں
بدلے سیاہی دے جگر دا خون ٹیکے تپ ہجر دی قلم بنا دیساں
سُدھ کے غماندے منشی نوں کول اپنے کاغذ دِل میں ہتھ پھڑا دیساں
لال حسین فراق دا سُدھ کاتب درداں والا مضمون لکھا دیساں

(س) سکھ دی کوئی نہ گل میری منشی دکھاں دا سارا احوال لکھناں
میرا حال سُن کے شاید جل جاوے کاغذ قلم دوات سنبھال لکھناں
لکھیں ترٹف دا اک غلام حضرت عین شین نے قاف ویناں لکھناں
لال حسین مسکین غمگین رو رو ہویا حال تھیں سخت بے حال لکھناں

(ش) شکر خدا دا لکھ واری قاصد خوشی دی خبر سناوندائی
فضل قادر مسکین غلام تیرا پرت گولڑے شہر تھیں آوندائی
کہندا پیر مالی اندر گولڑے دے پانی باغ نوں پیا پلاوندائی
لال حسین گمراہاں نوں راہ دسے سبق وحدت دے روز پڑھاوندائی

(ص) صبر نہیں آوندا اک ذرہ کریں مہر ہن تے مہر شاہ سائیں
بلیھڑے ولے نے خیر زنگال مینوں دینی مہر تھیں خاص دعا سائیں
کیتے لکھاں دے سخی سوال پورے نظر مہر دی اساں تے پا سائیں
لال حسین مسکین نوں خیر پاناں تیرے در تے کھلا گدا سائیں

(ض) ضرور کوئی گولڑے وچ منتر جتھوں روز آون ٹیلیفون یارو
تاراں لگیاں سب توحیدیاں آون وحدت دے کل قانون یارو
مومن جا فوجاں اندر ہون بھرتی سکھن شرع دے کل قانون یارو
لال حسین محمدی محکمہ ہے بنگلہ رحمتی دا چیت ستون یارو

(ط) طلب نہیں مال تے دولتاں دی مینوں طلب سجنے مہربان دی اے
مہر شاہ سائیں کرے مہر مینوں مہر جس تے رب رحمان دی اے
اُسدے دید دی شوق ہے نت مینوں ہور خبر نہ جند تے جان دی اے
لال حسین نوں تساں دی مہر کافی ہور طلب نہ دُنیا جہان دی اے

(ظ) ظاہری کیتا نہیں حال اپنا اندرو اندری جان برباد ہو گئی
پھاہی زلف واللیل دی وچہ پھسیا جیونکر بلبل ہے قابو صیاد ہو گئی
پیا غماں دا آن کے جال ہر تے الفت شوق دی قائم بنیاد ہو گئی
لال حسین ٹُٹا پنجرہ قید والا جان دُنیا تھیں میری آزاد ہو گئی

(ع) عالماں دا عالم پیر سوہنا ہویا ہے مشہور جہان اندر
دسے وچہ پنجاب دے نور ربی جیونکر عید دا چن آسمان اندر
دیوا علم تے عمل دا ہویا روشن ہوئی روشنی ہر اک مکان اندر
لال حسین وچہ گولڑے پیر ہویا جیونکر ہے یٰسین قرآن اندر

(غ) غوث زمانے دا پیر سوہنا غوث الاعظم دی خاص بنیاد ہے جی
سخی اُسدا ثانی نہیں ہور کوئی منگیاں بھکیاں نوں دیندا داد ہے جی
بخشدا بہت مسکیناں نمانیاں نوں کردا عاجزاں ضرور امداد ہے جی
لال حسین نہ پیر سے جیہاں سائیلاں دی سندا غور دیناں فریاد ہے جی

(ف) فیض نہ پان مرید کیویں جتھے نیں تے مہر دی جباہ ہووے
رہے ہول نہ اسنوں دکھ درد کوئی سوہنے پیر دی جس تے نگاہ ہووے
اسنوں طلب کی مال تے دولتاں دی جنہوں مہر دی نظر عطا ہووے
لال حسین کیوں نہ اوتھوں خیر ملے جتھے فیض تے لطفِ خدا ہووے

(ق) نمر ایہہ گولڑے شہر والا ہویا ہے اب روشن جہان اندر
وانگ تاریاں کل مرید سوہنے پئے چمکدے ہر اک مکان اندر
ہند عرب کشمیر ایران غزنی کوئی جا پہنچے ترکستان اندر
لال حسین کئی وچ پنجاب پھر دے کرن خلق نوں قائم ایمان اندر

(ک) کد ہوسی سد گولڑے دی ہوندے تو دے روز قریب جاندے
گذرن لوکاندے روز ہفتیاں دے زچنگے پچھے دن بدن میرے نصیب جاندے
گذرن روندیاں رات تے دن حضرت ہوندے اکھاندے حال عجیب جاندے
لال حسین شفاء نہیں ہول ہوندی دیندے بوٹیاں بہت طبیب بھاندے

(گ) گولڑہ باغ بہار ربی جتھے کھڑیا ئے توحید دا پھل یارو !!
بلبلاں نال محبت دے روز جاون ویکھن احمدی شجر دا گل یارو
سوہنا آپ تے اسدی جگہ سوہنی سوہنا تھاں مکان ہے کل یارو
لال حسین گلزار جو گولڑے دا اسدے پھل مٹھے سوہنے پھل یارو

(ل) لاباں دی سائیاں لج پالیں تیرا باغ سوہنا جبدی شان عالی
لال سبز سفید بسنت جوگی کھلے پھل تیرے ہبری ہر ڈالی
سارے رہن بوٹے شاعر ساری پانی واسطے رحمت تقیں کھلی ڈالی
لال حسین غمگین نوں باغ وچوں نام رب دے موڑنا نہیں خالی

(م) مہر ہوسی مولا مہر کرسی مہر مہر کرسی جوگی کہو ندا امی !!
جس نے عشق دی منزل تے پیر رکھیا در دہمیش اوہ سہو ندا ئی
چھوڑے باپ مائی دوست بہن بھائی وکھرے دنیا تھیں چھپکے بہوندا ئی
لال حسین نوں حوصلہ رکھ دل وچہ تھوڑا وقت وصال وچہ رہوندا ئی

(ن) نال محبت دے روز کہندا فضل قادر اک پیر غلام تیرا
کیمبلپور دیو چہ ہے گھر میرا لے لے نام رندا صبح شام تیرا
آکھے گولڑے تھیں وڈور رب کیتا ہو یا پیر تھیں دور مقام تیرا
لال حسین جا سیں جدوں گولڑے نوں سوہنے پیر نوں دینا پیغام میرا

(و) وقت کیتا ڈاڈا سخت بیٹا تختوں ڈگ پیا وخت بہنوں
شاید تساں نے دلوں بھلا دتا کیتا یاد ناہیں کسے وقت مینوں
آیا گولڑے تھیں جدوں گولڑا ساے لگا تیر جدائی دا سخت مینوں
لال حسین نوں حال معلوم میرا اُسکا نذراں دا سمجھو درخت مینوں

(لا) لَا اِلٰہ دے ذکر اندر جاری خود بخود میری زبان ہو گئی
الا اللہ دا قلب آواز کیتا بے خود ذکر اندر میری جان ہو گئی
محمد رسول اللہ جدوں پیر دسیا دین دنی دی مشکل آسان ہو گئی
لال حسین جد پیر دا وصل پایا تازہ زندگی نال ایمان ہو گئی!

(الف) آکے گولڑے شہر اندر عجب ویکھیا قدرت دا راز میں نے
اندر ذکر دے پیر دم مشغول رہندے ویکھے پنچھی جہیڑے ہوئے باز میں نے
اندھ مندراں دے پوجا کرن والے پڑھدے گولڑے ویکھے نماز میں نے
لال حسین ظالم ذاتی ٹھگ بھارے کردے توحید دی سنی آواز میں نے

(ق) یار دوست ماپے بھین بھائی آخر دید دا تیرا دیدار ہووے
کرے رب ایمان دا ساتھ تینوں ناہیں ساتھ شیطان مردار ہووے
حملہ کرے جے دشمن ابلیس ہیں تے مدد کرن اسدی خالی وار ہووے
لال حسین ابلیس دے مارنے نوں میرا منہ توحید تلوار ہووے

سی حرفی سوئم

(الف) آہا باطن آپے ہویا ظاہر آپے کن فرمان سنان والا
آپے عاشق تے آپے معشوق بنیا جلوے اپنے آپ دکھان والا
کرے آپ صفتاں آپے صفت والا آپے لامکان تے مکان والا
محمد دین اوہ وسدا وچہ پردے پردہ چک کے طور جلان والا

(ب) بہتیاں طویل فضول گلاں اکو یار دا نقش پکا لیے ! !
ایہو قبلہ نے اکبری حج ایہو کرہ طواف تے سیس جھکا لیے
ایہو نور یقین سی عاشقاں دا اسم یار دا ورد بنا لیے
محمد دین فنا فی الشیخ اندر فراوہ ذات قدیم نوں پا لیے

(ت) تکیا یار دی زلف اندر جلوہ نور سی طور جلان والا
شمس قمر اندر ایہو چمک رہیا عرش فلک زمین سجان والا
ایہو وچہ ستاریاں چمک مارے ایہو عرش تے فرش تے آن والا
محمد دین بے رنگ دے رنگ سبھے آپے صورتاں کئی وٹان والا

(ث) ثابتی نال یقین سیہے ذرا مار ذلیل دھیان اندر
رب وچ تے ہبالدا پھریں رب بولدا تیری زبان اندر
وسدا کول ماہی ہوئی سار ناہیں لوں لوں تیرے پچھی جہان اندر
محمد دین مٹی اگ ہوا پانی بنے نور ظہور نخفیں جہان اندر

(ج) جان بچپان دی لوڑ ہووے ڈھوں یار دالی گلی جاویئے نال
جنھے تیں محبوباں دے تیر وسدے سدھی ضرب کلیجڑے کھائیے نال
کشش زلف دی دلاں نوں کھچ لیندی جھاتی پا کے دل کھڑوینیئے نال
محمد دین رباب تن عشق تاراں چھیڑ راگ وراگ دے گاویئے نال

(ح) حال مندے تک عاشقاں دے ٹھٹھ نال مخول دے کریئے نال
متے درد فراق دی آہ مارن آئی باہجھ دکھاں لے مریئے نال
کسے ہک ذینال ہو ہک جائیے دانگ کوفیاں بیعت تھیں ہریئے نال
محمد دین کر اپنا فکر لئے نکتہ کہے دے عمل تے دھریئے نال

(خ) خبر پائی عشق دے درس وچوں بن کنجری گیت سنا لیئے
بنھ گھنگرو نچیئے در ماہی ضرب ہو دی تلب لگا لیئے
کریئے منہ کالا بھاویں بن جوگی ہر ڈھنگ دا روپ وٹا لیئے
محمد دین نا سنگیئے بندیاں تھیں جیویں یار مینوں منا لیئے

(د) درد فراقدی لوڑ ہووے بوہنے یار دے صدا لگا لیئے
بھاویں لن ترانی اگوں یار آکھی شکرے بولیا شکر بجا لیئے
جھبڑک جسم محبوبدے جھل بوہے جلوہ زلف محبوبدا پا لیئے
محمد دین محبوب دے نام اتوں جان وار کے یار منا لیئے

(ذ) ذکر محبوبدے وچہ فکروں اک دین آرام نہ پان عاشق
بھانویں میل محبوبدے نال ہونے بلدے نکھڑدے ہنجوں وگان عاشق
بھانویں کوہاں ہزار محبوب دسے رکھ سامنے ضرباں کھان عاشق
محمد دین گئی مذہباں پاٹے جھگڑے تکو یار دا مذہب بنان عاشق

(ر) رب دے نیتے لکھ ناہی ڈھوں پوری آس ہو جاوندی تیج دی اے
اس گل اندر ذرا دل ناہیں انجے مجھ پئی ملاں نوں لگدی اے
عاشق صفت محبوبدی کرن جیہڑی ہوندی اصل اندر صفت ربدی اے
محمد دین خدا خود آپ عاشق لکھی صفت قرآن ہاہی عربی دی اے

(ز) زلف دا دید جس پایا ناہیں خبر عشق دا اس نے پاوناں کی
جیہڑا پیر ڈٹھیاں جاگے درد ناہیں قلب اس تصور ہلاوناں کی
جس دی وچہ نفسانیاں عمر گزری راہ اس توحید سمجھاوناں کی
محمد دین جس آپ نہیں یار ڈٹھا اس کسے نوں یار ملاوناں کی

(س) سمجھ لیا عالیشان تیرا سوہنے حسن دے ناز وکھان والے
تیری وچہ صورت دسے بے صورت ہُن ملک ہی آپس جھکان والے
بنے عشق ظہور دسے نور نائیں پر مٹ بیم وچہ الف لکان والے
محمد دین ایہہ راز تمام پاون عاشق راز محبوبدا پان والے

(ش) شور پیا ڈاہڈا دِل میرے لُوں لُوں جاں رچیا آن کلمہ
پایا ذوق تے اندر دے راز کھلے ہویا پیر دا جدوں فرمان کلمہ
ہلیا قلب جاں عشق نے جوش دتا رسیا دِل محبوب زبان کلمہ
محمد دین شالے وقت نزع والے ملے پیر تے ہووے رواں کلمہ

(ص) صِفت یٰسین حامیم جیہدی کراں صفت کی میں رخساریاں دی
چڑھیا چن ماہی جتھے عرب والا چھپی روشنی سب ستاریاں دی
ڈٹھی زلف جاں شان حامیم والی ہوش گم ہوئی عاشقاں ساریاں دی
محمد دین ایہو جلوہ پیر اندر چمک مار دی زلف پیاریاں دی

(ض) سر در پہنچیا اکوار سائیاں عالی گولڑے پاک دربار مینوں!
کراں جان ایمان نذر یار آگے بخشے اک لقا سوہنا یار مینوں
لوکی منگن ایمان تے پان جنت سٹے عشق سمندر وچکار مینوں
محمد دین آدے عشق اہر اندر دسے کدے نہ پار اُرار مینوں

(ط) طالب ہوئے رانجھا ویکھنے دی وانگ ہیر دے مرض بنا لیئے
اوہا ویس وٹا آیا بن جوگی راز پا کے بھید چھپا لیئے
لگی درد فراق دی اگ اندر شربت دید دا نی بجھا لیئے
محمد دین اس عشق مجازہ وچوں فرادہ راز حقیقی دا پا لیئے

(ظ) ظلم کردے دوتی عاشقاں دے فتوی کفر بے سمجھ لگان والے
بُت سمجھ کے سجدہ کرن جیہڑے ہون کافرادہ دوزخی جان والے
عاشق مکھ محبوب دا سمجھ کعبہ کعبے والے نوں سیس جھکان والے
محمد دین ہے الف دا میم پردہ عاشق میم نوں جھاتیاں پان والے

(ع) عاشقاں عشق دی خبر ہوئی کیتی وار ماہی حسن تلوار دی اے
مست نین محبوب دے تیر چھٹے لگی ضرب کلیجڑے کار دی اے
عاشق اپنی وار نہ مول کردے رکھدے چاہ محبوب دی وار دی اے
محمد دین محبوب دی اک نظر کئی عاشقاں دے بیڑے تار دی اے

(غ) غیر دلیلاں نوں بند کر کے گوشے بیٹھا ہیں وچ پہ دھیان زلفاں
سوہنے یار دی زلف نے چمک ماری کیتے دو جہان حیران زلفاں
حوراں ملک انسان پریشان ہوئے پھردے مست تے کرن بیان زلفاں
محمد دین مسکین کی کرے صفتاں کرے شان بیان قرآن زلفاں

(ف) فقر والا ہکو سمجھ نکتہ احمد احد نہیں بن کے آن والا
پنجاں یاراں دا راز چھپان ہکو ہکو ذات کئی نام دھران والا
کتے علیؓ بنیا کتے غوث اعظم کتے گنج شکر سدان والا
محمد دین اجمیر شریف اوہو اوہو گولڑے چمک دکھان والا

(ق) قلم سی ربدی ہتھ ولیاں کئی سن کے دلتھیں تنگ ہوون
تول تے کریں خوشامداں نفس دیاں نفس نال فقیر اندے جنگ ہوون
ہووے فقر سادات دا توں خادم بھادیں انہاں فریب تے ڈھنگ ہوون
محمد دین کی حشر نوں خوف انہاں کرائل پیر جنہاں اندے سنگ ہوون

(ک) کی دساں جوش عاشقاں دے عشقوں بانگ بلال حسان والے
صدیق، عمر، عثمان بھی عشق اندر جلوے روز حضور دے پان والے
جبرائیل امین غلام جنہاں تلیاں چم حضور جگان والے!
محمد دین انبیاں داں ساریاں چوں میرا آقا سرکار عالی شان والے

(ل) لیلۃ القدر دی رات آہی جس رات ماہی پھیری پا گیا
کھلے راز محبوب دے ناز والے جدوں عشق سینے وچ آ گیا
کڈھے راگ وراگ دے ساز سازاں ڈیرہ ہجر فراق سی لا گیا
محمد دین ہیں رووندی ہووی کملی جدوں وس زلفاں چپ جا گیا

(م) میں والا پردہ دور ہویا ڈٹھا اِک جہان دوئی شان والا
آیا بے صورت وچہ صورتاں دے سوہنے مکھ تے حسن چمکان والا
سوہنے یار دی زلف نے مست کیتا ایہو نور سی طور جلان والا
محمد دین الف آیا میم اندر میم الف دی شان نوں پان والا

(ن) نین محبوب دے عاشقاں نوں لدھا جام سی آب حیات والا
ویکھ مکھ محبوب دا مست پھر دے اکو الف سی یاد ملاقات والا
گلاں غیر خیال نہ ہول بھاون سدا عشق سی یار دی بات والا
محمد دین ہستی لاہوت اسدی کرے ذکر جو نفی اثبات والا

(و) ویکھناں رب تاں پیر ویکھیں بھید رب دے پیر دا پیار دسدا
ہستی پیر دی وچہ فنا ہوویں پردے باطنی پیر اتار دسدا
اکھ دل دی کھولدا پیر کامل راز باطنی پیر اتار دسدا!
محمد دین جہاں ہو فنا جاپے ذرے ذرے اندر جلوہ یار دسدا

(ھ) ہن ڈٹھا میں تے عشق اندر باجھوں عشق فریب نے ٹھگیاں نی
جنہے عشق سمندر نے ٹھاٹھ ماری گئیاں رڑھ سب نیکیاں ماریاں نی
رہی ذات صفات بھی یاد نہیں گلی یار والی مڑ دوں لنگھیاں نی
محمد دین جیم جنہاں یار دیاں قدمیں جو محبوب دے لگیاں نی!

(لا) لا دی ضرب لا قلب اُتے ہو ختم دماغ اخیر ہووے
فانی آپ ہووے ہستی پیر اندر پیر پیر کریندیاں پیر ہووے
رب رب کریندیاں رب آوے بھاویں رب تاں اوہ فقیر ہووے
محمد دین کھل راز تمام جاون جس دا پیر کامل دستگیر ہووے

(الف) اُج ونج چھٹیے طرف سوہنے سوہنا وچہ حضور منظور ہویا
کریں طواف سجود در رسم عاشقاں بندی ادب عاشقاں وچہ ضرور ہویا
قدمیں ڈگ حضور دے عرش کریں ہووے معاف جو ہیں تھیں قصور ہویا
محمد دین مسکین یا غوث اعظم کیوں سگاں تیریاں وچوں دور ہویا

(ی) یار دی کجھ تصویر سینے اوہلے بیٹھ نو یکلا ردے لیئے!
لیئے صدق یقین دے وٹ دھاگے تسبیح ہنجواں لال پرو لیئے
لگے ضرب یئی لا دی قلب اُتے لا عشق صابون دِل دھو لیئے
محمد دین ہزاراں سال بندگی لئے پلک یار دے بوہے کھلو لیئے

بیعت نامہ

ہے مہر ویلے میرے دِل اندر دِسے گولسڑا عالی دربار تیرا
نفس ہوس دا باغ فناہ ہویا کھڑیا حسن دا ویکھ گلزار تیرا

میرے دِل اندر ٹھاٹھاں مار داسی کالی زلف تے پاک رخسار تیرا
محمدؐ دین دِل رین رہن نین روندے ٹکن دیندا نہیں یار پیار تیرا
آسیں آس امید دے نال بہتا مہر علیؒ دے شاہی دربار اندر
نظر کرم دی فیض دعا بخشو خودی مخسر نہ رہے ہزار اندر
خواہشاں سب نفسانیاں دور ہوون صرف رہ جائے نام جبار اندر
محمد دین دے قلب نوں کھول دیہو اسم ذات وسّے تار تار اندر